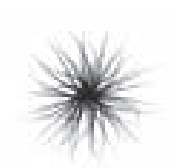

ВЕСНА АЛЕКСИЌ

ДОЈДИ НА ЕДНО ЧУДНО МЕСТО

Културна установа **БЛЕСОК**
Едиција **БУШАВКО**

Copyright © за македонското издание: Културна установа „Блесок“, 2017

Сите права се задржани.

Ниеден дел од оваа публикација не смее да биде репродуциран на кој било начин без претходна писмена согласност на издавачот.

Наслов на оригиналот: Dođi na jedno čudno mesto

Автор: Vesna Aleksić
Copyright © Kreativni centar, 2015

Књига је објављена уз финансијску подршку
Министарства културе и информисања Републике Србије/
Оваа књига е објавена со финансиска поддршка од
Министерството за култура и информации на Република Србија

Идејата за името на оваа едиција го даде Лина Исаковска, кога имаше 5 години, во август 2011 г. Името **БУШАВКО** многу пред тоа почнала да го користи **ДЕТСКАТА АМБАСАДА МЕЃАШИ**, и тоа име е нивна заштитена марка. Овде ѝ се заблагодаруваме на љубезноста на Детската амбасада Меѓаши, што ни дозволи да го користиме името **БУШАВКО** за нашата едиција.

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека "Св. Климент Охридски", Скопје

821.163.41-93-31

АЛЕКСИЌ, Весна

Дојди на едно чудно место / Весна Алексиќ ; превод од српски Калина Буневска Исаковска.
- Скопје : Блесок, 2017. - 148 стр. ; 18 см. - (Едиција Бушавко)

Превод на делото: Dođi na jedno čudno mesto / Vesna Aleksić

ISBN 978-9989-59-671-1

COBISS.MK-ID 104761866

ВЕСНА АЛЕКСИЌ

ДОЈДИ НА ЕДНО ЧУДНО МЕСТО

превод од српски:

Калина Буневска Исаковска

Скопје, 2017

За модата

Еден ден врнеше два дена, пишуваше на еден стар графит. На тоа се сети Тетоза кога еден ден врнеше шест дена! Тетоза го сврте качкетот, а преку козирката му паѓаа капки дожд по грбот и му се слеваа врз јакната во тенки млазови. Ја вклучи батериската ламба и рече: „Викни ги малине, не е убаво пак да не ги видат!“ За секунда се создадоа Ѓурѓа и Сергеј. Тие живеат на првиот кат и се единствените деца во мојата зграда, а богатството што го чувавме во тајност два дена беа три кутриња. Во мракот, под слабото светло, личеа на клопчиња, им донесов топли виршли и млеко. Ѓурѓа беше прваче, ги немаше двата предни заби и рече „Да повторам – белото е мое!“ „Тоа е разјаснето“, се согласив. Сергеј, кој беше малку постар од сестра му, молчешкум само го галеше шареното кутре. Дебелото, црно, беше мое. Го подигнав до образот и го погалив. Не се бунеше. „Побрзајте, треба да одам!“ шепна Тетоза нестрпливо. „Само уште некоја минутка, уште малку да ги погалиме!“ зацвили Ѓурѓа; таа не смееше да се симне без нас во мрачниот подрум. „И кога ќе го пријавиш?“ ме праша Тетоза попатно. „Утре, кога мама ќе се оперира. Прво ќе го убедам тато, а потоа неа ќе ја ставам пред свршен чин. Дури да

излезе од болница, даркерот веќе ќе биде дома, прописно вакциниран и прочистен од паразити“, гордо реков. „Хм... би сакал да ти успее планот. Ајде, си одиме сега и прекини да го бацуваш“, презриво рече Тетоза. И ја исклучи ламбата. Тоа значеше дека визитата е завршена. „Дали е сè јасно?“ го прашав Сергеј додека се качувавме по скалите. „Без гајле, до понеделник ќе бидат моја и Ѓурѓина грижа. Кога ќе се вратиш откај баба ти, ќе те чека твоето дебелко кутре!“ вети Сергеј и ми подаде тупаница за поздрав. Го удрив малку со тупаницата, ја погалив Ѓурѓа по косата и тргнав со Тетоза надвор. „А сега најважното – две убави вести. Првата ја знаеш, утре не одиме на училиште, нешто дигаат џева околу дождот“, рече. „А втората?“ прашав и ја навлеков качулката на глава зашто дождот стигаше и под стреата на зградата. „Другата!“ викна Тетоза мистериозно и извлече нешто од јакната. „Никогаш нема да погодиш! Нултата серија од Дилан Дог! Првите три броја! Та-на-на-на-на-на! Изгор ги платив, однеси ги дома и чувај ги како очите во глава!“ „Јес сер!“ одговорив. „Веднаш одат во мојот ранец. И прва ќе ги читам! ЈЕС! Прекрасно.“ „Вечер донеси ги, кога ќе дојдеш кај баба ти, немој да мислиш дека ќе ти ги оставам, ама греота е да накиснат додека да стигнам до дома, дадов многу пари за нив а и стари се, човече, пожолтени!“ „Нема да ми ги оставиш да ги прочитам? Егоист низаеден!“ викнав. Тетоза се исклешти: „Само донеси ги вечер кај баба ти!“ „Разбирам, сер“, салутирав и итро додадов: „Сепак прва ќе ги прочитам!“

„Е, се сетив! И кучето можеш да го наречеш Дилан. Поради стриповите... Што велиш?!“ одеднаш викна Тетоза. Во тој момент ми засвони мобилниот и на екранот пишу-

ваше Досада бр. 2, а тоа беше мајка ми. „Кога мислиш да се прибереш дома?“ веднаш почна да фрчи. „Еве ме, пред врата сум“, брзо одговорив. Кога откри како е запишана во мојот мобилен, на мама не ѝ беше толку криво што е напишана како досада, туку повеќе страдаше што беше на високо второ место, по тато кој беше означен како Досада бр.1. „Извини, ај повтори ми што рече? Те прекина мајка ми!“ му реков на Тетоза. Трпеливо ми рече: „Мислев да бидам кум на твоето куче, да го наречеш Дилан!“ „Воопшто не е лошо, напротив! Прифаќам, куме!“ реков и му мавнав со раката во знак на поздрав.

Навистина не е лошо, си мислев качувајќи се бргу на третиот кат. Тој ден ништо не изгледаше лошо, во моите мисли кутрето, кое само што го доби името Дилан, не само што беше среќно посвоено и што живееше во моето семејство туку и растеше и порасна, и трчаше по мене и мојот точак и весело лаеше... Дури и видов како спие покрај мојот кревет на кружно искубано килимче, видов како го вакцинирам и како вешто му давам апче за прочистување од паразити... Ќе го бутнам во парче месо и ќе го смачка. Сè е толку едноставно и ведро на овој свет, иако врне дожд... Дилан! Ептен погодено име за црно машко кутре... ептен погодено... Тетоза навистина има дух! Со тато лесно ќе биде, си мислев, ќе му кажам дека сите обврски околу кучето ќе бидат мои и ќе ветам дека ќе биде така. Тој, во таков случај, малку ќе меле околу одговорноста, секојдневното шетање и останатото, но кога ќе биде разубеден дека јас ќе се придржувам до тоа, ќе му биде доволно. Досадата бр. 2 повеќе ќе се буни, но нормално, ќе попусти... Така си мислев.

Вујко вечерта мислеше на книгите. Ѐ засвони на баба и ѝ рече: „Кренете ги книгите од библиотеката горе, на поткровје, за секој случај, може да дојде и до излевање на Колубара! Ете, сешто зборуваат на вести!“

Баба само се насмеа и рече: „На вести секогаш зборуваат сешто, ти, сине, не грижи се! Петлово Брдо е на највисоката точка од можна поплава во гратчево и досега никогаш не е поплавено!“

Дедо пцуеше по дождот: „Фамилија му негова досадна!“ На тој начин често ја спомнува фамилијата и за многу други работи.

„Плаче како мајски дожд. Цел април и цел мај брбори, му досади и на Господ и на народов“, рече прабаба.

Јас си ја повторував финтата за брборењето за да ја запаметам зашто ми се допадна, а мама се насмеа и рече: „Јазикот на мојата баба е, како и обично, многу сликовит!“

А по таа сликовита изјава, нејзината баба, а моја прабаба, ја свртела слушалката од телефонот наопаку и ја ставила на лежиштето. Често го правеше тоа бидејќи имаше лош старечки вид, па поради тоа следниот ден не можевме да ја слушнеме и долго не знаевме што ѝ се случува.

Таа вечер мама црташе нови модели на маички и панталончиња за деца и се измори. Цртежите ги закачи на штипки – летна колекција за една фирма од Ваљево. Во Ваљево исто така врнеше дожд, ѝ свонеа и ѝ кажаа: „Овде има поплава! Доаѓа накај вас!“ Мама беше малку збунета, ги крена веѓите, се заблагодари како да слушнала нешто многу пријатно и ја прекина врската. Уште и прокоментира: „Не разбирам! Сите зборуваат за поплава! Што им значи тоа? Зошто нè плашат?“

„Цела Европа мувлосо од дождот“, рече тато. Тој само што допатува од Белгија, Франција и Германија. По тој редослед одеше поради некој службен пат. „Секаде врнеше и нè сотре по цел пат, но никаде не врнеше вака лудачки како кај нас“, кажа.

„Кај нас сè мора да биде за нијанса полудо. Кај нас клозетите и понатаму смрдат, па штом ќе ја поминеш границата, знаеш дека си дома, невидено чудо“, рече. „А зошто? Исто се опремени како и оние по другите земји, но внатре – очите те јадат! Во Германија, во некои јавни клозети, штом ќе пуштиш вода, цела шолја сама почнува да се пере со некој детергент кој се врти во круг!“ продолжи.

„Што убаво!“ рече мама. „Па зошто ми немаш купено таква шолја?“

„Мислам дека ми го нарача Бројгел и дека сакаш да ја врамиш неговата Вавилонска кула. Шолја не ми спомнуваше“, ѝ рече тато и мама почна да се смее. Бројгел ѝ е омилен сликар; на секоја слика ставал барем педесетина чудни луѓе.

Вујко еднаш рече: „Тоа ти се Наѓа, разни фрикови. Тој сликар бил луд и многу бесен на човештвото, а знаеш, имал и зошто!“ И му поверував на вујко. Ја имам видено Портрет на старата селанка со кукаст нос и отворена уста од која се гледаат жолтите заби, сум видела и костури, и селаните на Бројгел на некоја веселба – тие ми беа малку погрозни од костурите. Сето тоа го имам видено во една книга, но видов и дека дрвјата се убави, и небото, и птиците, и патиштата, и снегот, сè освен луѓето, на тие слики, беше спокојно и убаво.

„Синоќа во Минхен истураше дожд и беше толку ладно што мислев дека ќе почне да паѓа снег“, пак проговори тато. „Некои девојчиња беа во фустанчиња на прерамки, а нивните момчиња носеа... ги знаеш оние кожни шорцеви со трегери. Одеа по улици и пееја, ама, сепак, излегуваше некој револт од тие песни, иако сосема пристојно и културно се однесуваа. Сите на нозете имаа тетоважи, иако... онака будалесто, начукани, во разни бои, чудо едно.“

Неговата изрека е чудо едно... Демек на сè се чуди и пцуе често. Мама понекогаш го прекорува, а понекогаш и се смее, зависи од тоа како ѝ доаѓаат хормоните, тоа беше веќе познато.

Тој ист германски дожд и кај нас лудачки врнеше. На некој дури му текна и песната: Тивко тече Колубара а и мојот живот со неа. Тоа не е патриотска песна туку ептен љубовна и фолк, некој ја постави на Фејсбук и пејачот како да беше пророк, иако во тој момент ни самиот не знаел.

„На Фејсбук има многу симулатори“, рече баба, а таа не слуша такви песни.

Колубара буеше и без музика. На мостот стоеја луѓе, беа многу загрижени, беа сериозни, еден од нив пред камерите рече: „Ќе го браниме и со жив сид овој мост ако треба!“ „Хахахаха“, се насмеа тато. „Оваа телевизија е тапа“, рече мама и го исклучи телевизорот. И уште додаде: „Валканите облаци висат како некои мивки! Ова е секнд хенд небо!“

Потоа ја здипли својата бела мека бањарка и ја стави во торбата. Таму ги смести и торбичката со шминка, влажните марамчиња и кремот, и кутијата со четкичката за

заби, и пастата и крајот за заби. Особено внимаваше на тој крај. Тука ѝ беа и лаптопот, некоја книга и папучи, сосема пристојни. Тука ги стави и белите фротирски чорапи, кои беа многу смешни зашто беа на тато. „Во болница баш те заболело за мода, таму не ти е гајле за изгледот“, рече.

Беше четврток, петнаесетти мај, две илјади и четиринаесеттата, ни најмалку битна вечер за мода, и истураше дожд. Тепаше. Удираше. Туркаше. Се повторуваше. Досадуваше. Нервираше. Дождот повеќе лутеше отколку казна за брзо возење – казна што го пречека тато кога се врати од пат. Го пречека наместо добредојде, како колач на тацна, како топли папучи во претсобје, како малку зашеќерено кафе какво што го сака. Така го чекаше казната зашто – некаде го има фатено радар. „Проклети глупости!“ негодуваше. Нервозен и нестрплив, со крупни чекори шеташе низ станот.

„Сине, готова си да те носам кај баба?“ праша. Јас не сум ти син, јас сум ти ќерка, но тоа не го кажав, беше доволно отепан поради казната. Него секогаш го фаќаше радарот... на другите тоа не им се случуваше. Како... не знаеше, но многу се лутеше, секогаш. Мојата торба беше готова. Мама се пакуваше за болница, одеше да ѝ извадат полипи од носот, а јас се пакував за да поминам пет дена кај баба.

А некаде, над гратчето, од оддалеченото брдо, некои слабо зашиени рабови на небото бргу се отпаруваа и водата веќе беше тргната накај нас. После баба рече: „Капеше мрак со дожд и ангелите беа поспани од тоа капење...“

„Само еден е секогаш буден, а тој не се вика ангел, да се знае. Неговото име не се спомнува зашто тој нема друга

работа освен да биде тука и да прави пакост и на царевите и на смртниците по ред”, рече баба Снајперка. Таа е ептен стара, како мојата прабаба и зборува на чуден јазик. Баба Снајперка зборуваше и дека имала сон со претскажување пред поплавата и дека ја сонувала покојната Зага, својата золва. Ѐ дошла како гостинка, застаната на вратата и ја прашала: „Имаш ли, дадо, некаков поставен мантил, зашто туја куде што сам не доваѓа лето, само е есен?” Баба Снајперка исто додаде: „Требаше да ву запа лу свеќу, одамна не сам, зашто одма сам знала дека ќе се деси нешто лошо штом сам гу с’нувала!” Тоа го зборуваше по поплавата, а чичко Тома, нејзиниот син, прокоментира: „Ама работи овде Алцхајмер, папапа!”

И додаде: „По битката – сите се генерали!” Тоа ми се допадна.

И тоа навистина беше по битката.

A decorative graphic consisting of several grey raindrops of varying sizes scattered across the upper right portion of the page.

Една ноќ дождот удираше

Таа вечер баба ми го местеше големиот кревет, зашто ме очекуваше само мене. Ја остави книгата со бележникот на страницата на која престана да чита; книгата беше од некој Шпанец и имаше чуден наслов Викај ме Бруклин, запаметив, бидејќи таа книга никогаш веќе не ја видовме.

Моите баба и дедо живеат во познат крај, каде што куќите се со големи дворови. Во нивната улица не се продаваат кифли, мама секогаш го цитираше стихот од групата Забрането пушење; тоа е стих од некоја песна со социјална содржина. Мене ми е најважно што тука, сосема блиску до куќата на баба, живее Тетоза. Нему, на Тетоза, најважно му беше што веднаш под нивната улица почнуваше појасот со ливади и шумички и тоа што преку правливите ливадски патеки можеше да се стигне до големата шума, а потоа и до реката Сава.

Во ранецот ставив малку облека, зашто планирав баба нешто да ми докупи за викенд... секако пар патики. Мама и јас немавме ист вкус, особено кога се работеше за модата, што нејзе тешко ѝ паѓаше зашто тоа ѝ беше работа.

За тоа воопшто не се согласувавме, зашто јас никогаш, ама баш никогаш, не носев фустани, ниту сукњи, мама викаше дека сум машкуданка и секогаш се обидуваше да ме преобрати во женско. Затоа ми носеше некои парчиња облека од фирмата, само без успех, нормално. А патиките што ги сакав беа црни; мама би кажала дека се премногу даркерски. „Црното веќе не е во мода“, сигурно така некако би рекла ако ѝ кажев што меркам. Затоа молчев, затоа само се бацив со неа на разделбата, затоа уредно ѝ ветив сè што побара – да ги слушам баба и дедо, да легнувам во пристојно време и да користам прибор за јадење, да ги мијам рацете, да не ги чепкам прстите со нокти, ни случајно да ги гризам, да не учествувам во никакви глупости, да не станам терорист до вторник, ниту камиказе, ниту повторувач, ниту невоспитана. А дождот сè појако маваше врз целиот свет, видов... на светот му требаше кабаница, можеби пластична и гладијаторски чизми со затворени прсти, зашто светот беше во битка, светот беше настинат и мувлосан, со критичен водостој. И кај дедо, ништо ново, врнеше дожд. И на вестите врнеше дожд, иако во Газа жестоко се пукало. Ниту Русија не беше омилена земја таа вечер на вестите и пак дедо кажа: „Ш-ш-ш да го чујам и ова! Пак распалија по Русија, ама цабе ви е сè!“ Му кажа на екранот со кој редовно се караше. Јас на тоа секогаш се смеев. Таа вечер кажаа и за некои други пукања низ светот, а после стигна извештајот за циклонот во Европа, за облакот кој стоеше баш над Балканот. На екранот точно се гледаше... облакот беше како огромна темна беретка, беретка скроена за некој џин. Рекоа: „Облакот е баш над Балканот и не се трга!“

„Ни седнал врз главата“, попатно рече баба, а дедо, најгласно што можеше, рече: „Ш-ш-ш вие двете! Уште само ова да го чујам!“

Колешката на баба и мојата имењачка која редовно чита Трето око мислеше дека тој облак не бил случајно над нас, туку бил испратен да ни направи штета. Мислеше дека некои други ни го дизајнирале облакот и ни го испратиле директно, на што баба се смееше и рече: „Како да ни треба нам некој од страна да ни прави штета. Ние сме, бре, свои мајстори и нашата штета е секогаш *hande made*, речиси со уметнички квалитет“.

За време на вестите баба тегнеше домашна пита. Во кујната слушаше радио – двесте двојка, знам точно. Таа ги слушаше попладневните известувања за културата и уметноста, ги слушаше и гостувањата на некои луѓе кои зборувале многу паметни работи на радио, а во животот правеле тони глупости, но не биле самите криви, животот бил крив и така морало да се прави, толкуваше. Таа никогаш не ја наметнуваше престилката додека готви, таа секогаш беше облечена во специјално избрани бои и внимаваше на деталите. Во питата стави солено сирење, прскаше растопена маст по корите, ставаше и лажички маст и врелите капки ситно го набираа растегнатото тесто, а се појавија и мали меурчиња. Претходно го фрлаше тестото на масата, па го тегнеше со раце и ги кинеше краевите... и сето тоа со голема брзина. А потоа го набираше, и набираше и се воодушевуваше на меурчињата во тестото: „Гледај! Тоа значи дека питата ќе биде доообра!“ Додека се печеше, пуштивме ДВД за да го гледаме филмот Австралија, и тоа по вторпат бидејќи многу ни се допадна. На самиот

почеток засвони мобилниот на баба, па го прекинавме на местото кога на шпицата ќе се појават две птици, слични на пауни и едната ќе колвне во подот и ќе ги исколве буквите на англиски јазик *Life lived in fear is a half life lived*, што во слободен превод на баба значеше: *Тој кој живее половина живејќи се, живее само половина живој или – живее половина.* Баш татко што гледаше филмот, зашто се јави дека да каже дека се враќа од Белград, дека ја сместил мама во болница, а мене само ми рече: „Лека ној, сине и слушај!“

„Колку пати треба да му кажам на татко ти дека на женско дете не му се кажува сине?! Не треба така!“ се запраша баба. После целосно го исклучи мобилниот и додаде: „Ова срање уште вага!“

Тоа срање беше дождот, но не на филмот што го гледавме. Во филмот гледавме како Никол Кидман имаше убава долна облека која каубојците ѝ ја расфрлија во шејачка. И како имаше уште љубави панталони за јавање, и син косим со шапка и како, додека беше во Англија, носеше полицингар, сосема англиски.

А дождот вренеше, и вренеше, и вренеше.

Сто литри на кубен метар, знаеше дедо, тој памтеше детали. Детето од филмот, малечко мулатче, рече дека татко му бил белец, а мајка му црнка. Дека во животот се најважни приказните и дека тој е полупроклет. Во една сцена запре цело стадо стока... го запре со песна која тивко ја пееше на работ од една бездна. Ѐ побарав на баба да ми ја врати таа сцена два пати, беше застрашувачка... кога детето ги подаде рацете... кога ја гледаше смртта во своите очи и ја пееше таа волшебна песна против злото, а злото го снеса и стадото застапа на чекор од него. После

се обидов и јас да ја испеам, ги подадов рацете и ја пеев мелодијата. „Утре пак ќе го гледаме филмов“, ѝ реков на баба и рече: „Договорено!“

А дождот врнеше и врнеше. Дождот истураше, дождот одекнуваше, дождот мелеше дури и кога баба рече дека го гасиме ДВД-плеерот, дури и кога двете легнавме на големиот, некогашен кревет на мама.

Таа вечер Тетоза не дојде, ниту се јави. Се обидов да го добијам, но мобилниот кажа дека моментално е недостапен и да се обидам повторно. Ништо ново за Тетоза, си мислев, често не се придржуваше до договори и секогаш ќе најдеше добро оправдување, обично со многу фантазија. Таа вечер не се лутев – го прочитав првиот број од Дилан Дог. Беше стар стрип, мирисаше на влага. Некому му требале пари... си мислев... некој си продал спомен.

Една ноќ дождот удираше крвнички исто како и чуварите на редот..., баба почна да рецитира во мракот. Тоа е стих од некоја љубовна песна на која се сети. Песната е посветена на некоја девојка која била ниска и секогаш ѝ недостасувало да биде повисока барем една педа. Така, кога се обесила, меѓу нејзините боси нозе и калта имало растојание од една педа. Со прсти мерев колку е тоа една педа и ѝ реков на баба дека баш ме збуни. Ниту, пак, знаев како тепаат чуварите на редот, сигурно јако; под жолтото светло од уличната светилка се гледаше подлото удирање на дождот, а баба се смееше. Пижамите ѝ беа модерни. Сина блуза и сини боксерки со цветчиња; таа е вистинска мајка на својата ќерка, модна креаторка, додека јас, вистинската ќерка на истата креаторка, не сум во фазон на глупави цветчиња, туфни и јакички, иако ми се допадна

тоа што баба еднаш горниот дел од пиџамата го носеше на работа. „Никој не ни забележа. Од каде некој би знаел дека ова е пиџама?“ ми рече, а мене тоа ми изгледаше нормално. За вкусовите не се расправа, велат и мама и баба, а јас не се мешам во нивните избори, иако тие се обидуваат да ме претворат во Никол Кидман или нешто слично, со малку... или поточно... ни малку успех. Тато е на моја страна, барем што се однесува до модата. Тој секогаш бара од мама да ме пушта да одам со скинати фармерки и различни чорапи. „Тоа е во ред“, рече откако мама тврдеше дека одам како овчар и како клошар. Баба, од друга страна, мислеше дека тато е, всушност, виновен за таквиот развој на мојата личност зашто цело време ме викаше сине.

И сето тоа би било сосема слатко и потполно неважно за тој четврток и за таа ноќ која патуваше некаде по силната вода, прилично безлична и валкана. Можеби токму тогаш, кога го изгаснавме светлото, некаде далеку од нас водата доволно се беше насобрала за да се слее побргу и појакно низ брдото, кон нас. Потоа рекоа дека господиот Јаќимовиќ нè предупредил дека Колубара ни надоаѓа, и во коритото и надвор од него, и дека ѝ се приклучила Тамнава, отсекогаш мала и безначајна. Потоа прабаба се присети како одамна, одамна, кога таа била мала, некое дете се удавило во Тамнава и како неговата мајка кукала: „Колубара ко бара, а Тамнава ко сино море!“ Во четвртокот вечерта ништо од тоа не знаевме. Тогаш не мислев на некои обични работи, како што е мојата омилена книга Ритчето Вотершип. *Изданиеџо беше сџаро и им ѝриџаѓаше на вујко и мама. Не размислував на мојата колекција кади-*

фени мечиња, највреден беше Теди со синаџа маичка. Беше гратис со цедињата за учење англиски: *Good morning, Tedy bear! Good morning, little girl!* (таа *little girl* бев јас – Наѓа). Не помислував на акварелот на кој со нежни потези беше насликан овен со златни рогови. *Aries*. Тоа е мојот и на баба хороскопски знак. Никогаш не се договоривме чиј беше акварелот. Баба еднаш рече: „Ќе биде твој, но засега е наш“. Не мислев ни на качкетот за возење точак, ни на цедето Миќо и Аќим, за кое веќе бев престара, но го чував како спомен зашто со него растев. Баба не ни помислуваше на бележникот со рецептите за колачи и солени јадења – некои од нив беа препишани од книгата Французинките не се дебелат... сè поради француската мода.

Во петокот наутро никој не се грижеше за тие дрангулии.

Во петокот попладнето сè уште беа бутнати во некоја лева фиокичка на неразмислувањето.

А веќе беа под вода.

Натрапник

Во петокот баба се врати од работа уште во осум сабајле: „Нема да ми верувате!“ викна. „Не даваат да се оди во центар! Центарот на градов е поплавен! Ме вратија од мостот. Под мостот водата дивее и се прелева по улиците, а луѓето стојат и гледаат како замаени. Ништо не разбирам.“

„Ајде да појадуваш! Ти купив овесни снегулки, оние што ги сакаш, со чоколадо. Наѓа, ајде, станувај! Облекувај се!“ сето тоа го кажа баба и беше баш убаво исчешлана и облечена тој петок: носеше темни фармерки и бела кошула.

Тој ден, подоцна, ѝ отпливаа истите чевли со кои тргна на работа. Само се лизнаа по водата... Едниот на една страна, другиот на друга. Ги снемуваше со неверојатна брзина пред нашите очи. Баба тажно гледаше по нив зашто ги доби како подарок. Само затоа. Беа доста износени, но ги сакаше. Тој ден ѝ отпловија и тегетот фармерки и она за што Никол Кидман врескаше во филмот Австралија. Гаќите.

Тој петок напладне, од источната страна, за првпат се појави блескав, многу бавен, неповикан дојденец.